

אדם, מגופו, וזהו כבוי, שנושא
הגוף בחשכה. וכך מי שמסלק
שכינה ממקומה, גורם (לכל העולם)
כבוי וחשכה לאותו מקום.
וחשכה היא עברה, (משלי ל)
ושפחה פי תירש גברתה.

ועלית המצוה של עם הארץ
מכבה להם את המצוה, לקיים
בהם ורשעים בחשך ידמו. אבל
לבעלי תורה אין לה כביה
עולמית בהם, שמאירים לה
בכמה סודות של התורה, שאור
נקרא ר"ז. ומצוות התורה
שמקיימים אותן חכמים, זו תורה
לגביהם, לילה ויומם לא תכבה
עליהם, משום שמקיימים בה
והגית בו יומם ולילה.

והעשן שעולה מפיהם בדברי
תורה, הוא עשן המערכה
שמסדרים אותה ועורכים אותה
לבעלה, כמו (במדבר ח) בהעלותך
את הנרות, שנאמר בהם להעלות
נר תמיד. ובעשן המערכה ובענן
הקטרת, שהתורה הוא העשן
שלה, יתעורר מהלב לחכמה,
שהוא כמו מת, כמו הענן.
שהתעוררות של הענן היא
מהלב. זהו שכתוב (בראשית ב) ואד
יעלה מן הארץ, ואחר כך -
והשקה את כל פני האדמה.

כך יתעורר עשן מבינה, שהיא
בלב, שבארוה אצלו, הלב מבין,
ועולה לחכמה שהיא (במה) כמו
מת. (ומה) ומי העשן? דעת זה
העמוד האמצעי, דעת, לב מבין
דעת.

אחר שיורד עשן, חכמה לבינה,
שהם זה לשמאל וזה לימין. הוא
יורד מלא מאבא ואמא, מלא
י"ה, לשרף עצים שהם תלמידי
חכמים, מצד של עץ החיים,
שהם איברים של הגוף, ששם ה'
העצים ודאי, לשרף אותם
בשלהבות התורה, שנאמר בה הלל כה דברי פאש נאם ה'.

העולם) כבוי וחשוכא ליהוה אתר. וחשוכא איה
עבירה, (משלי ל) ושפחה כי תירש גבירתה.

וסליקו דמצוה מסטרא דעמי הארץ, להון מכבה מצוה,
לקיים בהון, (שמואל א ב) ורשעים בחשך ידמו.
אבל לגבי מארי תורה, לית ליה כביה עולמית, בהון
דנהרין לה בכמה רזין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי.
ומצות דאורייתא דמקיימין לה רבנן, תורה איהו
לגביהו, לילה ויומם לא תכבה עליהו, בגין דמקיימין
בה (יהושע א) והגית בו יומם ולילה.

ועשן דסליק מפומיהו במלי דאורייתא, איהו עשן
המערכה, דמסדרין לה, ומעריכין לה לגבי בעלה,
כגון (במדבר ח) בהעלותך את הנרות, דאתמר בהון להעלות
נר תמיד. ובעשן המערכה וענן הקטרת, דאורייתא עשן
דילה, יתער מלפא, לגבי חכמתא, דאיהו כמוחא, כגוונא
דענא. דאתערותא דענא מלפא, הדא הוא דכתיב
(בראשית ב) ואד יעלה מן הארץ, ולבתר והשקה את כל
פני האדמה.

כבי יתער עשן, מבינה, דאיהו בלפא, דאוקמיה לגביה,
הלב מבין. וסליק לגבי חכמה, דאיהו (דף כ"ט
ע"א) (נ"א כמוחא) כמוחא. (ומאן) ומאי עשן. (דעת) דא,
עמודא דאמצעיתא, דעת, לב מבין דעת.

לבתר דנחית עשן, חכמה לגבי בינה, דאינון דא
לשמאלא, ודא לימינא. איהו נחית מלא מאבא
ואמא, מלא י"ה, לאוקדא עצים דאינון תלמידי חכמים,
מסטרא דעץ חיים, דאינון אברים דגופא, דתמן ה'
העצים ודאי, לאוקדא לון בשלהובין דאורייתא, דאתמר
ביה (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם יי'. בשלהובין
דנר מצוה ברחימו. ע"כ.

פקודא להקריב בכל יומא תמידין. ואבתריה להדליק
אש, הדא הוא דכתיב אש תמיד תוקד על
המזבח לא תכבה. ואבתריה, תרומת הדשן. ואבתריה,
בשלהבות התורה, שנאמר בה הלל כה דברי פאש נאם ה'.